

La carta*

JOSEFA CONTIJOCH

Sí, valdrà més que ho escrigui, no que t'ho digui per persona interposada, no que t'ho digui personalment –i crear l'ansietat de la paraula dita, emesa, respirada, reconeixent una certa incomoditat en qui parla i en qui escolta. A més, les coses dites fan uns rebots incontrolats, i tu no tens el cor gaire bé, al contrari, i jo tampoc, i l'impuls de la cosa dita podria afectar els nostres batecs deficients, qui sap, i provocar un accident anem a dir fatal.

Per tant valdrà més que ho escrigui, perquè les paraules escrites no es llegeixen, no s'escolten, són bones per dir coses que no s'han de dir, com si no existissin –ni els fets ni les paraules– i cas que algú les llegeixi ningú no considera propi d'involucrar-s'hi. Les paraules escrites sembla que surten del no-res, de la imaginació, i que no van en cap direcció, que no van a ningú, potser, en tot cas, a tothom, sí, potser a la humanitat. Les paraules escrites tenen el poder de crear l'imaginari col·lectiu, paraules que caminen devers l'oblit, inoblidables, certament.

Però allò, allà, a Ganímedes, va existir. Vam sentir alguna cosa no dita, no anomenada, sí, com un somni, com una cosa inconfessada (no podíem de cap manera confessar allò que no sabíem). Aquella predilecció, aquella preferència, com dir-la?

Anys de silenci, i després, amb l'ànim de no donar-nos per vençudes (vençudes per què o per qui?), amb ganes de recordar l'invisible, vam trobar la manera indirecta de buscar-nos, envoltades de gent, però la gent no comptava, només comptava estar de costat, i vam ser prou aquiescents i honrades amb el desig, en reconèixer innecessària la gentada sorollosa i vam ser prou dúctils com per saber establir trobades en privat, trobades personals, podríem dir, trobades confidencials sense confidències, sense confessions (confessar? com confessar el que no s'ha definit?).

Ara sí, ara hem establert el ritme estiuenc, a l'ombra de les convencions, a fi i efecte de no incomodar-nos ni de qüestionar-nos, evitant curiosament posar-nos a l'abast de la possibilitat de dir (dir què? dir el que no volem dir?).

Sort del teu fil irònic, quasi sarcàstic, ple de força, oh com riuríem si en algun moment intentéssim parlar d'aquest detall obliterat, no dit, perquè ja em diràs com es poden parlar paraules de pols sinó rient a sacsejades. Encara seria pitjor dir-ho en veu alta, perquè no acabo d'estar segura de com t'ho agafaries, de com m'ho agafaria, en sentir-m'ho dir. Ara, per sort, hem trobat la manera, envoltades de companyia que no destorba sinó que acompanya, jo diria encara més: companyia que protegeix de la possibilitat d'un rampeu inesperat que fes sorgir de la gola i de la boca allò. I un cop dit ja no podríem dir que no ho havíem dit.

Les vegades que m'he mirat aquelles fotografies en blanc i negre amb lupa, seguint la possibilitat d'esbrinar un indici, una gestació, un perquè. En aquells moments ja s'havia produït la meravella inexplicable. De totes maneres, ara hem viatjat (el temps ens ha fet viatjar més del que prevèiem) i sabem que no hi ha perquè, que tot és fortuït i miraculós. El miracle et toca o no; i molt millor que et toqui, i potser millor viure en el desconcert admiratiu de la meravella. No estic gens segura d'haver encertat en el silenci;

potser hauria estat bé verificar la veritat que somou i trasbalsa; llavors canvien totes les coses. Del que no estic convençuda és de si estàvem preparades o si ens era necessari canviar totes les coses gràcies a l'anestèsia de la trobada amorosa que ens hem perdut. Parlant de perdre, penso que m'he perdut en el sinuós i selvàtic camí dels dies, i ja no puc saber on s'hauria situat la meva voluntat, cas d'haver gosat endevinar-la.

En fi, tot rutlla com rutlla, i ara, sense gosar poder manifestar res que pogués causar-nos exaltació, o enneurament, o incomoditat, i destruir, qui sap, una part de la innocència soterrada, juguem a l'evasió. No enviar-te aquesta carta forma part del joc: sé que l'entendries.

El seny malaguanyat m'indica que volem donar-nos benestar, corroborar-nos en la mútua inclinació, en la mútua contemplació, tal com ho devíem entendre el primer dia, en l'inici d'unes emocions (anava a dir tan cristal·lines però potser haig de dir tan intenses), d'unes percepcions fondes i concretes com un penyal cobert de líquens; tot entregat a la bestreta, sense relat, sense visibilitat ni configuració, sense cap constatació, no obstant la consistència.

Nota

- * Text inèdit pertanyent al llibre de narracions en curs titulat *La immensitat*.

